

Sáfrány
Imre
szövegrajza

Rekviem

Deák Ferenc

Albert — mondta a planétás lányka a kis tengeri malacnak —, te nem vagy hibás. Az őszre nem számítottam. Egyszerűen megfeledkeztem róla és egyszerre, lám, betoppant. Albertkám, ne remegj! Azt hiszem ilyenkor, hogy zokogsz. Tudom, hogy hűvös van, de ne remegj, hacsak lehet. Megyünk tovább lassacskán, tovább ezen a ködös úton. Úgy tűnik, magunkra maradtunk. Az állatkertet bezárták, és itt a parkban nincs már sok keresnivalónk...

A sötétbőrű, fekete göndörhajú lányka erősen magához szorította a remegő, ijedt tekintetű tengerimalacot, és dideregve tovább ballagott az óriás platánok alatt. Rövidujjú, nyári virágos ruhácska volt rajta és nyakába akasztva egy kis ládikó. Ebben voltak a planéták. Lassan ballagott előre és simogatta, szorongatta a kis állatocskát. Kőd gomolygott, kanyargott a fák között és a rozsdaszín levelek között alig hatolt át a kora reg-

geli fény. A kislány néha megállt valamelyik padnál és forró, nyári délelőttöket idézett emlékezetében. Szemén, orrán, száján betódult a köd és átjárta cseppnyi értelmét. Pici domborodó mellei ilyenkor hullámoztak, de szó nem jött ajkán. Nagysokára elindult az állatkert bejárata felé. A kerítésen túl két munkás foglalatoskodott a ketrecek körül. Az egyik észrevette.

— Miért nem alszol még? Ilyenkor senki sem jár erre — mondta reggeli pálinkás vidámsággal.

— Bácsi, ne higgye, hogy álmos vagyok, és Albert sem álmos, csak egy kicsit fázik. Albert nagyon érzékeny ám a hidegre.

— Takargasd be valamivel. Ilyenkor reggel még nagyon hideg van ám. Te is megfázhatsz... Jobb lesz, ha behúzódsz valahova. Délajt még van egy kis ereje a napnak...

— Ne higgye, bácsi, hogy föl lehet melegedni valahol is ilyenkor késő ősszel. Nekem nincs is sok bajom, csupán Albert reszket. Ő egy buta kis állat... Éjfélajt úgy éreztem, hogy zokog. Pedig akkor nem is fázhatott nagyon, hisz ott volt a ruhám alatt a szívemen. Tudja, akkor egy fél órára nagyon elkésérített. Már-már kivágtam az útra, hogy otthagyjam. De most megyünk tovább... Felmegyünk a tavacskáig. Nagyon szép ilyenkor kora reggel arrafelé.

Tovább topogott a csitri lánv, nyakában a ládikóval és karján Alberttal, a szipogó tengerimalaccal. Kis szíve egyre hevesebben dobogott. Ott volt a tó... az első tavacska. Még álmodott, még aludt. A bércsónakok némán heverték féloldalt dőlve a parton. A köd hol eltakarta, hol feltárta őket. A kislány szíve mind hevesebben vert. Homályosan látta Őt, ott a csónakok között. Tizennégy éves legényke álldogált zsebreguggott kézzel és nézegette a csónakokat, a vizet, a fákat, az eget. A planétás lányka oda balagott hozzá:

— Tegnap kihúzáltad őket — mutatott a csónakokra —, ma pedig be fogod kátrányozni. Mind egy'ól-egyig, ugye?

— Hát igen... ma be kell őket kátrányozni. Nem lesz rájuk szükség tavaszig — válaszolt a fiú és közelebb lépett a lányhoz. — Nem vagy álmos? — kérdezte egész halkán tőle.

— Nem, nem. Albert egy kicsit fázik, de majdcsak fölmelegszik ő is dél körül.

A legényke gondolkozott: mit is kellene adni most, hogy ezt az ártatlan kis állatot betakarja. Akkor leemelte rojtos micisapkját:

— Itt van. Az én fejem nem fázik. Tedd csak nyugodtan bele.

A lány kicsit húzódozott, aztán elfogadta a sapkát és behelyezte a tarka tengerimalacot.

— Most majd reggelizünk... — intézkedett felnőtt módjára a kamasz. A lány elpirult egy cseppet, aztán lehajtotta a fejét. — Ülünk abba a csónakba, az felel meg legjobban. Már odavitem a reggelit, csak le kell ülni melléje. — A fiú megfordult és elindult a csónak felé. A kislány lehajtott fővel követte.

A köd mintha ritkult volna már, és a reggeli napfény lassan belopódzott a rozsdavörös erdőbe. A lány, a gyerek és Albert reggelizett.

— A nyáron sokat nézegettem ezeket a csónakokat... olyan szépek. De én még sohasem ültem bennük. Nem is mernék — mondta falatozás közben a lány.

— Nem borul az föl, ha jó kezekben van — vetette oda nagykomolyan a gyerek mutáló hangján.

Valahol a városban vonatok füttyültek, autók túlköltek, villamosok csengettek, de a park csendjét alig sértette ez a távoli zaj.

Mikor befejezték a reggelit, a legényke felállt és az egyik kisebb csónakot betolta a vízbe. A lány a csónak orrában foglalt helyet, a fiú pedig középen ült és evezett. Körülöttük hulltak a rózsaszín platánlevelek. A csónak le s fel sétált a pincny tavon s a lánynak csorogtak a könnyei. A gyerekek valami nótát próbált fütüürészni, de sehogyan sem sikerült. A köd időközben teljesen szétfoslott, behúzódott a sűrűbe vagy lecsapódott az őszi fővényre. Senki, még csak egy sétáló szerelmes diák sem zavarta meg a két fiatal magányát. A cirógató, fáradsugarú déli napfényben a legénykén valami nyomasztó, akadályoskodó és egyre ostromló lehangoltság vett erőt. Ott ült a csónak közepén, kezében az evezőlapáttal, ott ült egy vagy másfél méterre a csitritől, a kislány domborodó melleinek egészséges hullámzása oly különös, oly érthetetlen szépséggel hatott rá és épp abból eredt a lehangoltsága is. Egyszerre elszégyellte magát, legszívesebben kiugrott volna a csónakból. A lányka már régesrég nem sírt, csak nézett szép nagy barna szemével a fiúra és simogatta a tengerimalacot.

— Most már el kell mennem — mondta a lányka —, ideje már.

— Tudom... soha többet nem fogsz eljönni, hogy velem találkozz... — motyogta a kis legény.

— Nem tudom... Könnyen meglehet, hogy többet nem látjuk egymást. Különbén jó lesz, ha idejében befejezed a munkát, mi Alberttel elmegyünk.

— Legjobb volna, ha az állomáson töltenéd az éjszakát, talán egy-két cédulácskát is eladhatsz majd.

— Most már hidegek az éjszakák... Én még tán kibírnám, de Albert egész éjjel zokog.

— Az állomáson lenne a legjobb... Én legalább is azt hiszem...

— Vége most már a mi munkánknak, Albertnak jobban fáj, hogy így egyedül maradtunk. Ha tudnám, hogy valaki gondját viselné tavaszig, nagyon hálás volnék. De egy ilyen haszontalan kis állat senkinek sem kell — mondta lehajtott fővel a lányka.

— Ha nagyapám megengedné, én szívesen elvinném, — mondta egész halkan a gyerek. — Azt hiszem, megengedné, hisz nem sokba kerül az eltartása... Csakhogy olyan csúnya...

— Akkor itt van — mondta a kislány és odaadta Albertet a gyerekeknek.

— A ládikót is elvihetem. Tavaszig vigyázhatok rája — és nyúlt, hogy lesegítse a lány nyakából a fadóbozt, s akkor egy pillanatra megérintette gömbölyödő melleit.

— Akkor majd tavasszal ideadod őket. Ha tudsz olvasni, átnézheted a planétákat. Csak három fajta van. Nem sok, de az emberi sorsok annyira hasonlítanak egymáshoz, hogy igazán felesleges háromnál többet nyomtatni... Ezt mondta ő is, akitől Albertet kaptam a tavasszal — mondta a lányka.

— Engem megtalálsz itt a csónakok körül, ha megkezdődik a szezon és megérkeznek az első vendégek... Akkor nekem mindig itt kell lennem, ügyelni a csónakokra, mert nagyanyám nem győz ennyivel foglalatoskodni.

A lány lassan elballagott a szunnyadó őszi platánok alatt.

*

Aznap este egy piszkos külvárosi bércaszárnya második emeleti ablakából nagy kiabálás közepette egy csúnya kis állatocskát vágtak az utcára.